

VÁZÁK ÉS VIRÁGOK

Nemrég felhívott egy kedves, idősebb úriember. A honlapban foglaltak keltették fel az érdeklődését. Beszélgetni kezdtünk, és véleményt cseréltünk a hitünkről, s arról, hogy kit mi és hogyan indít meg, hogyan „fog meg”. Nem voltunk egy véleményen, de ez engem nem zavart, és remélem őt sem. Elgondolkoztam különbözőségünkön, s azon, hogy „*jól van ez így*”!

Van egy mondás, miszerint „*Isten bennünk szemléli Önmagát.*” Vagyis **Isten, a mi Mennyei Atyánk a „Saját Képmásaként” is sokfélere teremtett bennünket, és bennünk, emberekben és a világmindenség összes teremtményében, és azok valamennyi megnyilvánulásában, mint egy-egy „Rezdülésben”, az Ő Végtelensége nyilvánul meg, s minden „Rezdület” visszajelzést ad Neki, a Teremtőnek.**

Beszélgetőpartneremet megfogta egy templom belső csendje, a pap halk, csendes, mégis „A Méltóságot” képviselő viselkedése, a csengettyűszó, a szép papi miseruha, és még sok más egyéb. Az általa felsoroltak között én is találtam olyat, ami nekem is tetszett, sőt szükséges „kelléknek” tartom Isten emberkéz által épített Házában, de énám mégsem ezek hatnak nagyobb erősséggel. A fentiekben leírt, külsőleg megnyilvánuló tényezők szükségesek voltak a kedves, (férfiaknál ritkábban tapasztalt) érzékeny férfilelek számára, hogy szíve kinyíljon Isten felé. Nekem is fontos a környezet, vannak templomok, ahová szívesen megyek, máskor inkább a természet indít meg, de nekem nem ez az elsődleges momentum.

Hogy hasonlattal éljek: Az én számomra a körülmények, a szertartás, a templom díszítése, vagy éppen a pap ruházata *olyan, mint egy szép, esetleg formára is megtervezett váza, amelybe a virágot, lelkünk virágát, a valódi tartalmat tehetjük.*

Magyar nyelvünk szójátéka jól mutatja, hogy minden anyagi dolognak szüksége van „*vázra*”, *tartószerkezetre*, ha azt akarjuk, hogy támaszték nélkül megálljon. *Hitünknek is – hogy koncentrálhassunk a lényegre – valóban szüksége van egy „tartószerkezetre”, valamiféle szertartásosságra, és ezért „a váza” szükséges kellék, mert mibe tennénk különben a virágot, amit szeretetből állítunk Isten Oltárára?*

A váza „tartja meg” a lényegét, ezért nagyon fontos a szerepe, de mégis lényegesebb, hogy milyen virágot helyezünk bele, mit helyezünk az Oltárra?

Talán a bűnbánat mélylilán nyíló orgonáját? Vagy lankadó mimózát? Esetleg „szikes talajon” nőtt búzavirágot, vagy kedves-kéken nyíló, apró virágú, „kérő” nefelejcsot?

Olykor lelkünk örömeiben igyekezetünk tiszta liliumot tesszük az Oltárra, máskor pedig a fellángoló szeretet tenni kívánó tűzliliumot.

De talán akkor legszebb lelkünk oltára, ha a feltétel nélküli szeretetet és az odaadást kifejezőt, a virágok legnemesebbikét jelző hamvas, harmatcseppjeiben is a szivárványt hordozó fehér és piros rózsát adjuk ajándékba, mint szívünkben nyílt szeretet-virágot.

Mennyi kifejezőmódja, megnyilvánulása, arculata van magának az egyénnek is, miközben a szertartás, az épített templom és annak miliője ugyanaz marad...

És mégis *jól van ez így*, mert mindegyik megoldás jó, mindegyikben kifejeződik és kifejlődhet a Szeretet. *Isten Szeretete mindegyik helyzetben képes a megnyilvánulásra, hiszen Ő bármely módon is szereti és várja gyermekét. És kinek milyen a „lelki habitusa”, hite formája, úgy reagál erre a türelmes isteni várakozásra...*

És ne feledjük azt sem: *Egyes virágok – mint például a pünkösdi rózsa – még az Oltár vázájában, mint „szívünk központjában” is képes bimbó állapotából kinyílni, és nem csak szépségével, hanem illatával is dicséri a Legfelsőbbet, a Mindenség Egy, Teremtő, édes Urát!*

Kedves múltkori beszélgetőpartneremnek köszönöm a kíváncsiságát, hogy felhívott, hogy megtisztelt a véleményével, s hogy figyelmességével kiváltotta belőlem, hogy mindezt végig gondolhattam.

A Szentlélek ajándék-virágai által kinyíló, értékes, illatos „virágcsokrot” kívánok minden ember szíve-oltárára.

